

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΕΛΙΣ ΕΞ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΠΙΝΟΜΙΣ

ΤΗ ΚΥΡΙΑ. . . . .

Α'.

Δέν σοι ἐζήτησα ποτέ, ποτέ νὰ μ' ἀγαπήσης,
'Απλῶς ἡ τλήμων μου ψυχὴ ἠθέλησε νὰ σ' εἶπῃ,
Τοὺς ἐνδομύχους μου παλμούς, τὰς τόσας συγκινήσεις,
'Ας, πρὸ ἐτῶν ὑφίσταμαι, ἐν ἀνεκφράστῳ λύπῃ
Καὶ μολονότι οὐδαμοῦ διέβλεπον ἐλπίδα,
Θερμῶς σ' ἐπόθουν, ὡς ποθεῖ ὁ ναυαγὸς σανίδα.

*Ὡ! ἐὰν ἤμην ναυαγὸς μεγάλης τρικυμίας,
'Απείρων περιπετειῶν, πολυκυμάντου βίου,
'Ομῶς τὸ πῦρ ἐνέκλειον εὐέλπιδος καρδίας,
Καὶ πώποτε τὸ θάρρος μου ἡ θλιψίς μου ἐμείου.
'Αν σβύνη τοῦ βορρᾶ πνοὴ τὴν φλόγα τῆς λυχνίας,
Δέν σβύνει ὁμῶς καὶ τὸ πῦρ τῆς εὐγενοῦς καρδίας.

Σ' ἡγάπων, καὶ ἐνέκλειον ὅλον τὸ πῦρ ἐντός μου,
Καὶ ἀντὶ στόνων μηκυμῶν ἐξέπεμπ' ἡ ψυχὴ μου,
'Ὡς ἀπειλοῦν ἡφαιστειὸν συντέλειαν τοῦ κόσμου,
Καὶ ἦτο, εἰς ὁ πόθος μου, καὶ μία ἡ εὐχὴ μου·
Νὰ σ' ἀγαπῶ ἐν σιωπῇ, νὰ σὲ λατρεύω μόνον,
Καὶ νὰ μὴ μάθης πώποτε τὸν κρύφιόν μου πόνον.

'Επτά σχεδὸν ἑνιαυτοὺς παλαιῶν ἐνδομύχως,
'Ενέκλειον μυστήριον ἐντός μου, ὡς εἰς μνήμα,
Καὶ μόνον μὲ προέδιδε τῶν στόνων μου ὁ ἦχος,
'Οτε ὡς ἱνδαλμα γλυκύ, σ' ἐρρέμβαζον. Τί κρίμα!...
Φρούδων ἐλπίδων ὄνειρα! μοιραία φρεναπάτη!
'Ἦν, μοῖρα εἴρων πρὸς στιγμήν, ὧρεϊ τῷ ὑπνοβάτῃ.

Ταλαίπωροι, πρὸς οὐς, σκληρῶς ἐκλήρωσεν ἡ μοῖρα,
Νὰ ζῆτε μέσφ γηγενῶν, συναισθημάτων νόθων,
'Αείποτε θὰ τείνητε, δίκην ἐπαίτου, χεῖρα,
Ζητοῦντες ἀνταπόδοσιν τῶν εὐγενῶν σας πόθων.
'Ο ἔρω, εἶνε ἐγκλημα! σὰς λέγει ἡ γελοία,
Τοῦ ψιμυθίου ἡ πυξίς, ἡ γραῖα κενωνία.

'Εκ τῆς ἀβύσσου τείνουσα τὸ ὄμμα, πρὸς τὰ ὕψη
Τῶν ἐλευθέρων ρεμβασμῶν μευστοτραφοῦς καρδίας,
Τὸ ἐγκλημά της προσπαθεῖ πονήρως νὰ καλύψῃ,
Μὲ προσωπεῖον ἄχαρι, οἰκτρᾶς σεμνοτυφίας.
Μάτην πρὸ τοῦ αἰσθηματος τὸ πρόσωπον καλύπτεις,
Γνωρίζω τίνα ἔνστικτα ὑπὸ τὰ στήθη κρύπτεις.

Β'.

'Εν τούτοις, ἀκατάβλητος ὁ ἔρω μου προβαίνει,
Τὴν μειδιῶσάν σου ψυχὴν φαίδρῶς νὰ συναντήσῃ,
Σὲ βλέπει καὶ ἐνθουσιᾷ, στιγμήν δὲν ἀναμένει,
Καὶ τὸ ἀπόρητον αὐτοῦ ἐκθύμως ἐκτυλίσσει...
Τὰ πάντα μετεβλήθησαν ἐν τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ,
Οἱ στεναγμοὶ μου εἰς χαράν, εἰς γέλωτας οἱ θρήνοι.

'Αστράπτουσα ἐκ τῆς χαρᾶς, μοὶ ἔτεινες τὴν χεῖρα,
Καὶ τὴν ψυχὴν σου μ' ἠνοιξας, ὡς ῥόδον 'Απριλίου,
Στιγμὴν οὐδέποτε ὡς αὐτὴν μοὶ ἔδωκεν ἡ Μοῖρα·
'Ἦτο θυμῆρης δασὶς τοῦ θλιβεροῦ μου βίου.
Τοῦ παρελθόντος τὰς πικρὰς ἡμέρας λησμονῶμεν,
'Εὰν μᾶς ἀγαπήσωσιν, ὅποτεν ἀγαπῶμεν.

Κι' ἐγώ, μοὶ εἶπες, — ἐνθυμοῦ, — σὲ ἀγαπῶ ἐπίσης,
'Εστὼ καὶ ἂν ἐγκληματῶ πρὸ τοῦ καθήκοντός μου.
Καὶ ἐνθους εἰς περιπαθεῖς ἀφέθης διαχύσεις,
Τὸ πάθος σου ἐμπνέουσα σφοδρότερον ἐντός μου·
Καὶ τῆς ψυχῆς σου τὸν σφοδρὸν ἐκφράζουσα ἀγῶνα,
Μοὶ ἔδωκας τεκμήριον τὴν μόνην σου εἰκόνα.

'Αν ἀπηλαύσατε, θνητοί, ποτὲ χαρᾶς τοιαύτης,
Φαντάσθητε ποῖαν χαράν, ἡσθάνθη ἡ ψυχὴ μου,
'Ὡς νοσταλγῶν, ἀνέκραξα, καὶ ποντοπόρος ναύτης,
Αὐτὴ ὑπῆρξε δι' ἐμέ, Θεὸς καὶ προσευχὴ μου.
Καὶ τρυφερῶς αὐτὴν λαβὼν τὴν κατησπάσθη τρέμων,
'Εν ᾧ μὲ ῥόδα μ' ἔστεφεν ὁ ἀγαθὸς μου δαίμων.

Εἶνε βραχὺς πλήν, τῶν καλῶν ἐπὶ τῆς γῆς ὁ βίος,
Καὶ μόλις μειδιάσομεν στυγνὴ ἡ εἰμαρμένη,
Τὰ πάντα ἀνατρέπουσα, ἐνσκήπτει ἀπαισίως,
Καὶ πᾶσαν ἀνατέλλουσιν εὐδαιμονίαν σβένει·
Φεῦ! μετατρέπει εἰς κλύδωνας τὴν ἔνδον μας γαλήνην
Καὶ τὴν στιγμαίαν μας χαρὰν εἰς ἀληκτον ὁδύνην.

Τέκνον τοῦ σκότους... ἐν κρυπτῷ, ὡς βυσσοδόμος σκώληξ,
Τὴν μόλις διανθίσασαν χαράν μου φαρμακεύει,
Κ' ἐξαίφνης σβύνει ὡς λαμπρὰς ῥηγνύετ' ὡς πομφόλυξ
Καὶ εἰς τῆς λύπης ῥίπτεται τὰ ἀγανῇ ἐρέβῃ.
Καὶ ἔκτοτε κατὰ μικρὸν μαραινόμεαι καὶ φθίνω,
'Ὡς ἄνθος κρίνου μαρανθὲν καὶ πρὸς τὸ μνήμα κλίνω

Πολλάκις, ἐπιτέλλουσιν προσβλέπων τὴν σελήνην,
'Οταν ἐν μέσφ τῆς νυκτὸς σιγῶν ρεμβάζω μόνος,
'Ἰνα πραῦνω πρὸς στιγμήν τοῦ στήθους μου τὴν δίνην,
'Εξάγω τὸ ἀντίτυπον τῆς μάγου σου εἰκόνας,
'Ἦν μ' ἔδωκας διὰ παντὸς τεκμήριον νὰ ἔχω,
Καὶ ἀσπαζόμενος αὐτὴν, μὲ δάκρυα τὴν βρέχω.

'Αν μᾶς ἀπέσπασε σκληρῶς στυγνὴ δολοπλοκία,
Καὶ τὸ θερμὸν σου αἶσθημα μοιραίως ἐψυχράνθη,
Θὰ ἔχῃ, ὡς ἀνάμνησιν, ἡ τλήμων μου καρδιά,
Τὴν προσφιλεῖν εἰκόνα σου καὶ τὰ λευκά σου ἄνθη·
Καὶ ἂν, ὡς ἐκ τοῦ τραύματος, ποτὲ δὲν σ' ἀπολαύσῃ,
'Εν τούτοις νὰ σὲ ἀγαπᾷ, οὐδέποτε θὰ παύσῃ.

'Αλλά, πρὶν δύσω, ὡς ἀστήρ, καὶ πέσω σπαῖρον θῦμα
Θὰ πέσῃ ἡ ἐκδίκησις κατὰ τῶν βυσσοδόμων.
'Ο βίος ἔχει στάδιον καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μνήμα,
'Ο μὴ δ' ἀντεκδικούμενος ποτὲ δὲν εἶν' εὐγνώμων.
'Ἦτο καλός, πολὺ καλὸς καὶ ἀγαθὸς ὁ Νέρων,
'Αλλά κατόπιν ἔκαυσε τοὺς βυσσοδόμους χαίρων.

'Απὸ τοῦ βράχου τῆς Φρεαττύδας.

